
BLAŽENA MARIJA OD PROPETOG ISUSA (1892.-1966.)
Prva hrvatska blaženica

Ksenija Režić, Zagreb

UDK: 235.3 Marija Propetog Isusa
Primljeno 7/2003.

U obiteljskom domu – kućna Crkva

Blažena Marija od Propetog Petković - Kovač rođena je na spomendan Gospe Loretske 10. prosinca 1892. na Korčuli u Blatu i odgojena u dobro-stojećoj vjerničkoj obitelji sa 10 djece "kao u samostanu".¹ Od majke Marije Marinović naslijedila je radinost, štedjivost i pobožnost, a od oca Antuna milosrdnost, pravednost i povučenost. Njezino djetinjstvo i mladost obilježeni su obiteljskom ljubavlju, molitvom i dobrotvornošću. Veliku čežnju za Isusom mala Marija utvrdila je već u 14. godini zavjetovavši mu doživotnu čistoću. Završila je osnovnu i građansku školu i dopunila stručnost ručnim radom, krojem i učenjem talijanskog jezika² kao vanjska djevojka u talijanskih ss. ančela koje su djelovale vjersko-samaritanski u Blatu od 1904. do 1919. Od njih je uz pomoć domaćih djevojaka preuzela dječje obdanište i čuvalište sa oko 120 do 150 djece i Pučku kuhinju nakon što su one napustile Blato godine 1919. Marija je još u djetinjstvu tri puta bila na smrt bolesna i naučila trpjeti tjelesne, ali i duševne boli.

Bila je izvanredno nadarena djevojka: inteligentna, snalažljiva i dobra organizatorica, jasnih ciljeva u radu i načinu kako da se ostvare. Njezina djevojačka plodna apostolska založenost u zajednici rodne župe Svih Svetih i poslije raznovrsno apostolsko služenje u redovništvu kroz Družbu u Crkvi i po Crkvi, izviralo je iz njezine duboke navezanosti na Gospodina. Zato su plodovi njezinih žrtava i nauka bili prepoznatljivi i trajni u životu njezinih sumještana i suvremenika.

Laička založenost u mjesnoj Crkvi

Vrlo mlada predala se svim žarom laičkom apostolatu u korist svojih mještana – vjerska i školska pouka djece, kulturno-prosvjetni rad s njima i s mladima, prigodne predstave i procesije, godišnja

¹ *Autobiografski zapisi, računalni prijepis, str. 2.*

² *Isto, str. 9.*

izložba dječjih radova i karitativne usluge mještanima. Djelovala je u nekoliko katoličkih društava, a neke je i osnovala. Vjerski je poučavala djevojčice - Anđele (oko 55 djevojčica od 7 do 10 godina) prije nego su bile primane u Kćeri Marijine na blagdan Bezgrešnog začeca. Godine 1906. postala je članicom i tajnicom Kćeri Marijinih, sa svrhom uzornog kršćanskog i molitvenog života. Od 24 odabrane Kćeri Marijine (od 13 do 18 godina), primjerna kršćanskoga i sakramentalnog života, uz odobrenje župnika i biskupa, osnovala je godine 1917. udrugu Dobri pastir, čija je zaštitnica bila bezgrešno začeta Djevica, a upravitelj je bio župnik. Napisala je i Pravilnik Udruge, a svrha joj je bila - duhovna priprava bolesnika i pripomoć župniku da bi mladež pristupala sv. sakramentima.

Bila je suosnovateljica i udruge Katoličke majke (g. 1915); poučavala je majke o roditeljskim dužnostima i kršćanskom odgoju djece. Postala je i franjevačka trećoredica i svake prve nedjelje održavala im je pouku o duhu i poslanju trećega reda. Tako je sazrela da ostvari naum pronicljiva dubrovačkog biskupa dr. Josipa Marčelića koji ju je pomno vodio i hrabrio te je 4. listopada 1920. sa svojih 5 mladih suradnica ustanovila u Blatu franjevačku redovničku družbu Kćeri milosrđa za odgoj siromašnih djevojčica i pomoć nižemu sloju.

Prije toga osnovala je g. 1919. besplatno sirotište Sv. Vincence, prvo na Korčuli, za djecu većinom bez roditelja. U njemu su odgojene i stekle stručnu spremu 144 sirotice. Ovaj odgojni Zavod djelovao je do g. 1946., kad je nasilno zatvoren jer se djeca 'ne odgajaju u borbenom duhu'. Komunistička vlast otpustila je jedine dvije učiteljice redovnice, a djecu bezobzirno rastavila od sestara i povjerila svojim ljudima izvan Blata. Zabranili su i rad Kćeri Marijinih, okupljanja vjerskih udruga i dječji vjeronauk.

Skromna samostanska kuća nove, domaće Družbe postala je dvadesetih godina XX. st. rasadište vjerskoga i karitativnoga darivanja najpotrebitijima po radu skromnih i požrtvovnih sestara zaljubljenih u Isusa i njegovo trpeće lice u liku najugroženijih i nejakih. Sestre su razvile i socijalnu s medicinskom pomoći osiromašenom puku, navlastito najmlađima pogođenim tragičnim posljedicama I. svj. rata: "*Siromasi, djeca i udovice dolaze suznim očima...da im dadu komad kruha.*"³ U sveopćoj neimaštini i oskudici "*svak se čudi kako možemo uzdržavati i hraniti toliko sirotica*",⁴ svjedoči družbina Kronika.

³ *Kronika Družbe*, str. 40, arhiv kuće matice u Blatu.

⁴ *Isto*, str. 31.

Molitva i pokora s intenzivnim apostolskim radom ispunila je Marijinu potrebu za blizinom Oca i tako je mlada utemeljiteljica dozrijevala za velike zadaće u Crkvi i društvu. Nailazila su svakojaka iskušenja: uzorna neimaština, bolest i smrt nekoliko mladih sestara, skučen prostor djelovanja, gradnje, rad na pravnom i apostolskom identitetu Družbe, otpori i nerazumijevanja, ali Marija je bila jaka u Bogu. Privukla je Božji blagoslov i naklonost dobročinitelja i vjersko-pedagoško te karitativno poslanje svoje Družbe proširila brzo u Vojvodinu, Srbiju, Makedoniju i po Hrvatskoj. Bolesnih nogu i oštećena srca propješačila je Slavoniju i Vojvodinu proseći žito i pomoć za svoje sirote, narod i sestre.

Uporno je radila da svoju mladu zajednicu i pravno veže uz Isusovu Crkvu. Godine 1928. Družba je dobila biskupijsko priznanje i priključena je Prvom franjevačkom redu, g. 1944. Crkva joj je dala Odluku pohvale, a g. 1956. priznanjem Sv. Stolice postala je Družbom papinskoga prava.

Moralno – duhovni lik

Naša prva blaženica, Marija od Propetoga, bila je tipična žena dalmatinskoga krša i topline neba, izdržljiva i dostojanstvena, jeronimske čudi, ali majčinskoga srca i bezazlene duše. I sebe je odgajala za ispravan odnos poštovanja prema drugima, djeci, sestrama i odraslima, poštujući Božju nazočnost u bližnjemu, napose u njegovih zaručnica. Naglašavala je pravednost i milosrdnost, iznad svega ljubav i zanimanje za maloga čovjeka, kako nikada ne valja ponižavati, obezvrijediti ni najmanje dijete i iskazivati nadmoć odrasloga. Znala je pogriješiti i kad bi to uvidjela, jednostavno je i ponizno zamolila za oprostjenje, ma o kome se radilo.

Ljubila je iskrenost, radinost i jednostavnost, a posebno nije trpjela dvoličnost i lijenost. Tri su njezina načela od njezine šesnaeste godine: *Volja Boga moga, ljubiti Boga i bližnjega, raditi na veću slavu Božju.*⁵ Prvo pravilo života za nju je *ljubav*, a drugo: *svakom opraštati i tješiti tužne i nevoljne.*⁶ Marija je sva bila uronjena u otajstvo Presvetoga Trojstva, trojstvene Ljubavi, kako ju je nazivala.

U Marijinoj se obitelji dnevno molilo, a nedjeljom i blagdanom roditelji su s djecom čitali i poučavali ih u vjeri iz tiskanog ikavskog

⁵ *Bilješke za autobiografiju, Bilježnica 1, str. 2, računalni prijepis.*

⁶ *Isto.*

Lekcionara s Evanđelistarom (Na Rici, 1880.). Marija se rado povlačila na molitvu u samoći župne crkve i u svoju obiteljsku sobu, a kao redovnica ostajala je u dugim noćnim molitvama, osobito razmatrajući Muku Gospodnju. Bila je izrazito kontemplativna duša, ali s puno sposobnosti i ideja za praktično življenje vjere i kršćanskoga milosrđa, što je prevladalo da se odlučila za javni apostolat u Crkvi.

U djevojačkim godinama između 16. i 26. g. sastavila je sebi Dnevni red s propisanim molitvama, (sv. misa i pričest, krunica presvetih rana Isusovih, euh. poklon, molitva Blaženoj Djevici Mariji, Anđelu čuvaru, nebeskim duhovima, sv. Tomi za čistoću...), obveza prouke Svetog pisma, katekizma, tjedni pohod bolesnicima, učenje talijanskoga i njemačkoga jezika, te vjerska pouka članica katoličkih udruga, *“vršiti dužnost kao kršćanka... i Bogu posvećena djevica u svijetu”*.⁷ Godine 1936. (10. prosinca) kao posvećena žena odlučuje: *“Netom se probudim pozdraviti u duhu Nebeskog Oca... pasti na koljena i licem prema zemlji pokloniti se Presvetom Trojstvu.”*⁸ Obavljala je tri puta na godinu duhovne vježbe. U duhu svojega vremena i odgoja neprestano se osjećala odviše grešnom i nedostojnom Očeva milosrđa bojeći se da je izbačena iz Očeva srca, ali i tada ona želi hvaliti i slaviti dobrotu nebeskoga Oca i žarko moli Isusa da oživi *“kćer Tvoga nebeskog Oca”*.⁹

Nije bilo lako i surađivati s koleričnim blatskim župnikom dr. Perom Franulovićem, ali je Marija znala zatajiti sebe i podnijeti nepravedne optužbe i klevete i od dvojice sumješšana koji su je ocrnjivali pred biskupima i svijetom, ne prihvaćajući domaću Družbu ni Mariju kao njezinu osnivačicu. Marija i sestre bile su optužene da prose iz lakomosti i luksuza i da su se *“namazale nekom kozmetikom, a ja i ne znam što je to”*,¹⁰ prostodušno iz Subotice komentira blažena Marija svojoj zamjenici s. Gabrijeli Telenti u Blato.

Zapisivala je svoja razmatranja, pitanja upravljena Gospodinu i odgovore duše, tako da je ustalila neki prisni, izravni dijalog s ljubljenim Gospodinom, kojemu povjerava svoje muke i križeve i dogovara za sve dnevne manje i veće potrebe i brige u upravljanju zajednicama. Ona se jednostavno na nj uvijek oslanjala, s neupitnim pouzdanjem u njegovu providnost, baš kao svako dijete okrenuto

⁷ Bilježnica 1, str. 2.

⁸ Bilježnica 10, str. 26, 10. 12. 1936.

⁹ Bilježnica 5, str. 22, 9. 12. 1950.

¹⁰ Pismo s. Gabrijeli Telenti, 5. 08. 1925.

ljubavi i snazi svoga oca. "Stavite se kao dijete u naručaj Oca i ne bojte se".¹¹ Projekcija je to njezine čvrste djetinje navezanosti na zemaljskog oca Antuna kojemu je naličila pažnjom i ljubavlju za sirotnju. Materinski tepa malom Isusu: "Janje Božje ... zlato moje", bojeći se da ga ne optereti svojim grijesima.¹² Prisno je komunicirala i s Gospom u potrebama svakidašnjeg života i rada. "Majko moja, Ti milostivo sagradi nama Zavod u Subotici, a mi ćemo Tebi kapelicu na Prižbi."¹³ Jedno i drugo se ostvarilo godine 1930. Kad su joj spočitavali da gradi bez novca, spremno je odgovorila: "Kad bih imala novac, pouzdavala bih se u novac, a ovako se pouzdajem samo u Boga."¹⁴

Od ranoga je djetinjstva voljela meditirati u prirodi, na kamenu pokraj mora, i, okružena borovima i čempresima, slati izljeve ljubavi Stvoritelju čovjeka i prirode. Kao misionarka u Latinskoj Americi sastavila je svojevrstu Pjesmu stvorova na Vigiliju svetkovine Presvetoga Trojstva godine 1943., u kojoj s ushitom poziva nebo, sunce, ptičice i anđele nebeske da zajedno slave Boga, u pobratimstvu sa svim stvorenim. Prepuna jakih dojmova, pošto je otkrila zametnutu nit posinstva u očinstvu nebeskog Oca pjeva: "Nebesa, uzigrajte od radosti... dajte hvalu ljubljenom Ocu nebeskom... zvijezde milo zablistajte... recite mu da ga hvali i blagoslivlje duša i srce moje."¹⁵

Nepopustljiva prema grijehu, Marija se cijeloga života strpljivo i uporno izgrađivala, bojeći se da ne izgubi ljubav Očevu. "Stid me je radi moje nepostojanosti i slabosti" (meditacija 1954. u svibnju) i strogo sebi spočitava nestrpljivost, naglost i moguće pogreške.

Pošto je godine 1926. dobila žuđeni prsten kao znak da je Isus prihvaća kao svoju zaručnicu, Majku Božju zove Isusovom i svojom majkom, ali i, neobično, svojom 'svekrvom', a u svojem redovničkom životu moli njezinu pomoć za različite potrebe, svoje, Družbe i sestara. Želi da nebeska Marija bude vrhovna glavarica Družbe, zagovornica po svom prečistom Srcu i Imenu, a sve sestre da budu druge Marije, majke trpećem čovječanstvu, jer Marija je bila 'živi tabernakul Božji'. Napose promiče pobožnost sv. krunice "jer bl. Dj. Mariju posebno ljubim"¹⁶ i bratovštinu Škapulara Gospe od Karmela.

¹¹ Pouke, sv. IV., str. 87.

¹² Bilješke, duhovne vježbe, Blato 1. 12.-10. 12. 1936.

¹³ Povijest Družbe 1919.-1939., arhiv kuće matice, str. 200.

¹⁴ Isto.

¹⁵ Bilješke, Bilježnica 5, str. 23, 19. 06. 1943.

¹⁶ Pouke, sv.V., str. 249, 22. 11. 1959.

Vjernički i prosvjetiteljski žar

Žarko je branila svoju katoličku vjeru u sukobu sa starokatolicima koji su se agresivno nametnuli Blatu. Dosjetljivo naručuje iz Zagreba tiskane knjižice o vjeri i pogubnosti starokatolicizma i daje ih poslati iz Zagreba na veći broj blatskih adresa, znajući da će mnogi otvoriti iz znatiželje jer dolazi iz metropole. Boljela ju je raširena pošast psovke, posebice u njezinu užem zavičaju, pa je oblijepila po Blatu plakate s citatima o nedoličnom ponašanju psovača i psovanja i 1939. godine priredila trodnevnicu protiv psovke.

Njezina briga za čovjeka bila je opća i neumorna. Uz vjerski odgoj, pomagala je i u stručnoj izobrazbi djevojčica, djevojaka i žena, da nauče sve što mora znati dobra majka i domaćica. Kanila je sustavno pomagati i moralno zastranjenim "Magdalenama", kako je zapisala i u onda nepovoljnu okružju pomoći im da se promijene. Pazila je i na red i urednost mjesta i smetalo joj je da je samo jedan redar na više tisuća mještana: kako će onda biti reda na javnim mjestima. Prekorila je 'učiteljske snage' da se nedovoljno zalažu za odgoj djece i mladih. Iako izoštrena osjećaja za socijalnu pravdu, Marija nije shvaćala uzroke nepravedne podjele među ljudima, niti je poznavala socijalni nauk Crkve, vjerojatno ni encikliku *Rerum novarum* o toj tematici, ali je iz evanđelja naučila da svakoga čovjeka mora ljubiti kao dijete zajedničkoga nebeskog Oca, osobito ugroženoga, koji upravo svojom božanskom baštinom i posinstvom ima pravo na pomoć i ljudsko dostojanstvo i da mu je ona suodgovorna za brata u nevolji, dužna pomoći.

Smjelo je prosvjedovala protiv nezahvalnosti i nebrige mjesnih birokrata o ratnoj siročadi, koja su plaćujući dolazila iz škole u svoje samostansko sirotište. Nije se ustručavala prosvjedovati ravnateljstvu bolnice u Zemuniku koje nije platilo sestrama novac zaslužen u nekoliko mjeseci teškoga rada.

Izvanredno nadarena i uporna, sa smislom za žrtvu, uključivala je sebe i svoje sestre na široka polja ljudskih potreba i solidarnosti s potrebitima, ponajprije s najmanjima i nejakima, ali i s odraslima, s malim čovjekom svojega zavičaja i zemaljske svjetske obitelji, u različitim podnebljima i društveno-političkim prilikama. Bila je uvijek i na svakome mjestu misionarka, uporna i hrabra darivateljica milosrdne ljubavi Spasiteljeve.

Marijin život sagorio je u trima njezinim velikim ljubavima: djetinjoj ljubavi prema nebeskom Ocu, bezuvjetnoj ljubavi prema Crkvi i posluhu pastirima, i u milosrdnoj, materinskoj ljubavi u

odgajanju, poučavanju i služenju sestrama, nejakima i neznatnima, s poštovanjem ljudske osobe, i sve to u životnoj radosti.

Misijska karizma i crkvenost

U njoj je trajno buktio žar naviještanja Božjeg očinstva i ljubavi za svako njegovo stvorenje. Kao djevojčica sanjala je kako govori mnoštvu o Bogu i u odrasloj dobi, izgarala je od potrebe da *druge uči putove njegove i objavi im neizmjernu Njegovu ljubav, da Ga svi uzljube, hvale i slave...*¹⁷

Zato je s oduševljenjem g.1936. poslala prve Kćeri milosrđa u misije latinskoameričkoj sirotinji u Argentinu i postupno u Paragvaj, Čile i Peru. S velikim iskustvom iz svoje župne zajednice i prvih zajednica Kćeri milosrđa u domovini, krenula je osobno brodom iz splitskog Poljuda u proljeće godine 1940. u Argentinu i ondje djelovala kao misionarka do 1952. Odlazak u misije bio je vrhunski izraz njezine ljubavi za Crkvu. U novim okolnostima, sa skromnim znanjem španjolskog jezika, u podneblju velikih klimatskih promjena i drugačijih navika i tradicije domorodaca, izvanredno je utvrdila sestre u raznolikim misijskim djelima nadahnuta čežnjom: *"Isuse, daj mi milost da za tebe radim u slici bijednih i zapuštenih, koji su moja djeca u tebi... koji si rekao - što učinite jednom od najmanjih mojih, meni ste učinili"*.¹⁸ Zanimljivo je kakve je odluke znala donositi. Na čast 33 godine Isusova života dosjetljivo odlučuje napraviti mnoga dobra djela i inicijative sve u znaku toga broja, primjerice nabaviti toliko knjiga o vlastitom trošku za vjerski odgoj i pouku vojnika, prihvatiti 33 siročadi i odgajati ih u ljubavi Božjoj, mjesečno barem 33 starijih zapuštenih i bolesnih osoba utješiti i pomoći im, nastojati otvoriti školu za katehete i zavod za djevojčice koje će poslije biti katehistkinje.

Sav svoj ženski potencijal srca, duše i intelekta uložila je velikodušno u vjerski odgoj i rast djece i odraslih, napose kao misionarka u vjerskoj pouci vojnika i bolničkog osoblja; značajna je njezina socijalna založenost, prosvjetni rad i zdravstveno prosvjeđivanje, medicinske usluge i njega bolesnih, stručni tečajevi iz domaćinstva, prve pomoći, strojopisa; izobrazba kateheta, biti

¹⁷ *Bilješke*, Bilježnica 5, 19. 06. 1943.

¹⁸ *Bilješke*, Bilježnica 5, Barrio Argentina, duhovne vježbe 16.-25. 02. 1945.

'svima sve' kao Pavao (1 Kor 9,22). Odlučna i lucidna o svom trošku pripremila je knjigu za vojnike s poukom u vjeri, crkvenim zapovijedima, o sakramentima i s prikladnim pjesmama, svjesna važnosti pisane riječi za ljudsku i kršćansku formaciju. Revno je podupirala i katolički tisak i obvezivala sestre da ga redovito šire.

Prije nego je otvorila prvu zajednicu Kćeri milosrđa u Čileu, otputovala je izvidjeti tamošnje prilike. Na povratku iz Magellana ploveći oceanom promatra bezbrižne putnike i nekoliko misionara koji se vraćaju s neuspješnih misija. Bila je nedjelja, a u brodskoj kapelici samo je nekoliko gospođa od stotinu putnika bilo na misi, dok su se drugi bezbrižno zabavljali. Zaboljela ju je ravnodušnost ljudi i zavapi Gospodinu: "Što bih mogla učiniti da se djeca tvoja vrate k tebi, da te upoznaju, hvale i ljube?"¹⁹

Uspjeh i potrebe Crkve doživljavala je kao svoje vlastite zadaće, radom i ljubavlju za Crkvu i s Crkvom, a molitvom i pokornošću posvema poslušna crkvenom autoritetu. Za crkveni jubilej godine 1933. postavila je kamenu spomen-ploču na ulazu u kapelicu matične kuće u Blatu, kad župnik nije dopustio da zajedno obilježe jubilej u mjestu. Ponizno se obraćala rimskim papama za različite potrebe i uvijek s poštovanjem i podložnošću domaćim biskupima, župnicima i mnogim svećenicima, i kad se nije slagala s njima i kad je opravdano drugačije planirala.

Kao prva odgovorna za formaciju svojih sestara Marija je bila savjesna i zahtjevna odgojiteljica, održavala je redovito duhovne konferencije za glavarice i odgovornije sestre, te duhovne nagovore sestrama, osobito mladima i podmlatku Družbe, odgajajući ih u ljubavi i vjernosti prema Crkvi i njezinu poslanju.

Kušnjama prema svetosti

U Rimu je godine 1952. organizirala središnjicu Družbe s vrhovnom upravom svoje tada već međunarodne zajednice i otvorila nove kuće u Italiji za odgoj djece i njegu starijih, a privremeno boravi i u Urugvaju i Španjolskoj. Bila je već teško bolesna, a mnoge obveze redovite uprave Družbe i ostale dužnosti i naponi izazvali su djelomičnu tjelesnu paralizu godine 1953. Jako je trpjela, prikovana uz bolesnički krevet, a osjećala se osamljenom i ostavljenom. U tjeskobama 'noći duha' koje je tada proživljavala u središnjoj kući u

¹⁹ *Bilješke*, Bilježnica 5, 16. 02. 1943.

Rimu, iskreno povjerava Isusu svoju ljudsku nemoć, osjećaj ostavljenosti i neupitno pouzdanje u njegovu intervenciju: "*Ne mogu sama u mraku, bolesna, razapeta, ostavljena. Sad razumijem Tvoju bol na križu u osamljenosti i zapuštenosti.*"²⁰ "*Sve ide slabo i sve propada, ti stvar uzmi u svoje ruke i milostivo uredi.*"²¹ Poslušna službenoj Crkvi prihvatila je njezine pomoćnike i njihove odluke, iako je nevino trpjela.

Godine 1959. nakratko je posjetila domovinu i ohrabrila sestre, a 1961. odrekla se vrhovne uprave i kao zaslužna vrhovna glavarica i utemeljiteljica Družbe povukla se u tišinu patnje i molitve da Isus vodi dalje svoje djelo. Ni u boli se međutim nije smirila. Bdjela je nad Družbom i potrebama Opće crkve, promičući među koncilskim ocima potrebu da se među pukom obnovi pobožnost Nebeskom Ocu. Napisala je i objavila g. 1964. knjižicu *Hvale i zazivi Vječnom Ocu*. Umrkla je smireno i vedro na glasu svetosti 9. srpnja 1966. u središnjici Družbe u Rimu, a njezini posmrtni ostaci preneseni su nakon tri godine s rimskoga groblja Campo Verano u kapelicu središnje kuće. Godine 1998. preneseni su u domovinu i sad počivaju u kamenom sarkofagu u kriпти novoga svetišta u prizemlju matične kuće u Blatu.

Božja ugodnica, blažena Marija od Propetog Isusa, prošla je na mala vrata ljubavi i žrtve u vječni, nebeski grad Jeruzalem, kao jaka, vrsna biblijska žena, i taj lik bio je njezin pedagoški obrazac u odgoju djevojčica, majki i redovnica. Bila je radosna majka siromaha, ljubiteljica života i Božje ljepote otisnute u njegova stvorenja i u prirodu, Božje remek-djelo.

Na osnovi glasa svetosti Družba je godine 1989. pokrenula biskupijski postupak za njezino proglašenje blaženom na Rimskom vikarijatu, koji je završen godine 1997. i prosljeđen rimskoj Kongregaciji za kauze svetaca. Izrađena je Pozicija (Podnesak) o njezinu životu, glasu svetosti i krepostima. Nakon istraživanja i glasovanja teoloških stručnjaka i potom uzoritih kardinala i biskupa, članova Kongregacije, odlukom Sv. Oca obznanjen je 5. srpnja 2002. Dekret o njezinim junačkim krepostima i Dekret o čudu 20. prosinca 2002. Time su ispunjeni uvjeti za njezinu beatifikaciju. Tom veličanstvenom činu proglašenja nove blaženice Crkve u Hrvata bili smo oduševljeni očevici u Dubrovniku 6. lipnja ove godine za trećega posjeta sv. Oca Ivana Pavla II. Hrvatskoj. Tako smo evo dobili prvu hrvatsku blaženicu, da je nasljedujemo u vjeri i štuujemo kao

²⁰ *Bilješke*, Bilježnica 13, str. 12, 9. 09. 1954.

²¹ *Bilješke*, Bilježnica 13, 1954., str. 8.

zagovornicu Božjih milosti po kojima i sami rastemo u ljubavi, vjeri i nadi kao članovi istoga mističnoga tijela Kristova – Crkve.

Njezina temeljna karizma, - milosrdna ljubav, i mnogi drugi darovi koje je Bog usadio u materinsko srce blažene Marije, te njihovi plodovi koje je pokazala u služenju čovjeku, aktualni su u svim vremenima, staležima i životnim razdobljima, jer je to i takvo služenje čovjeku vezano za najstalnije i najšire prostore ljudske potrebe – biti ljubljen i uvažavan u svojem iskonskom dostojanstvu Božjega djeteta i suradnika u spasenju svijeta. Zato nam je naša hrvatska blaženica Marija od Propetoga kao i svi blaženici i sveci privlačan i ostvariv uzor, dokaz da je Bog svojom ljubavlju i brigom za čovjeka nazočan u našoj svakidašnjici i u našem vremenu i životnom okruženju.

BLESSED MARIA OF THE CRUCIFIED PETKOVIĆ (1892-1966)

First beatified Croatian Woman

Summary

During his third pastoral visit to Croatia, pope John Paul II. beatified sister Maria of the Crucified Jesus in Dubrovnik on 6th June 2003. On this occasion the author briefly outlines the life, figure and charitable love of the new blessed one. She was born at Blato on the island Korčula in a devout family with many children. She obtained solid education at her early age and showed various spiritual, mental and organizational talents. As a young girl she vowed purity and devoted herself to lay apostolate to the benefit of those in need. In 1920 she founded a Franciscan Convent of the Daughters of Charity. The community gradually surpasses the local frames, devotes itself to missionary activities and spreads to the countries of South America, Spain and Italy. In 1944 it was approved by the Holy See. The Foundress dies in Rome after having seen the rich and various fruits of her blessed activities.